

Έχει πέρα Σπλωμά Ζωοδότις και υμείθερα,
έχει σβύνει κι' ή φουτχά σαν άτμος, σαν άπομομπουλ ήθρα.

Έχει λάμπει Παρνεώνων,
κι' άληθείας πνευμα μόνον
εμφυσάται στην μεγάλην
των μπουμπουλ ήθρων μιτέρω,
που σκυτά σε κάθε πάλην
με καθουριστόν άέρα.

Έχει παυει κι' ή ρεμουλα
κάθε ρέκτου φαταούλα.

Έχει πέρα κοιλαράδες
κι' έπιπύθειοι φαράδες
δέν άπλόουνοι παραγάδια,
και ξεφάνονται ξεραδια
μακροεργήθων συγγρόνων,
που κινούν πολλών τον εθθόνον.

Έχει κόσμου πανηγύρια
και παράδοιοι μακάρων,
που δέν γίνονται χατήρια
μοναχά χρυσουκαθάρων.

Έχει βλέπεις μη νεφέλη
νά στεπάξη τον έν τέλει
και τον άσθμον έξίσου.

Και' στον πύρωθω του δρόμου
δέν μπορείς έντός του νόμου
νά του' πής με τόνον:ξίσου.

Πάντα βλέπεις έχει πέρα
ροδοδάτυλες ήμέρα
Θέμιδος νά Ήμισρών.

Άνδρες νόμου κυβερνούν,
κι' ούτε μέσε δέν παρνούθι,
και μεσσηπάδας στην Κορώνι.

Έρχεσαι, σημήν παρθενα
και λευγειμώι νεκρη,
έπου κόσμου συγκινητά
κι' άνεπτήρεσε κι' έμένα.

Όλοι τώρε στέκουν σαζα
στην έμφάνισιν σου κόρη...
άρηήλιος προχώρα
στην μητέρα την μπουρλόζα,

Με τι χάρι προχωράς...
αυτάξέ την πύρα περσά...
Π. — Παιδες νά παραδωρήθι,
δέν την βλέπω πουθενά.

Φ. — Άμμέ τι τά θέλεις τότε, Περιλάτο μου, τά μάτκ,
σαν δέν βλέπης τέτοια κόρη
που λαός και μεγατόνες σε καλόδωας και καλάτια
την προσμένουν διαφτηρόροι;

Όταν σύ, πύθικου κλάσμα,
δέν κυτάξθι τέτοια κλάσμα,
τι τά θέλεις τά γκαθά σου;
Π. — Κάτι βλέπω και δουδά σου.

Φ. — Ό μεγάλη κορσικ
άρακίότητος χρεσθε.

εμφανίσου και σ' αυτόν
τον στραθό τον Περιλάτο,
που μετ' άλλων έπιπύθειο,
πίξει φτώχικε έφ' ανέτο.

Π. — Σκάσε, βλάκα Φασουλή,
και την βλέπω πιο καλά,
και θαρρώ πως όμιλει
κι' άτενίζε' στο' ήπλά.

Φ. — Άκου τής φωνής της ήχου...
Π. — Τώρα στέκει μπρός σε τοίχου,
και μετρά την φάττικη, που και άλλα κλειμένικς πέρα πέρα,
κι' ή φωνη της δσο πάει γίνεται μουσικώτερος.

Φ. — Άς την παρουμε κατοπιν γιά νά δοθμε τί ζητεί,
άλλα πρόσχε, μουρμούρη,
νά μη σής λαμμά στη μοφή
με τό δόρυ που κρατεί.

Μία φωτοβόλος κόρη κι' οι ξυλόνγοι λεμαδοροι.

Π. — Δέν μας λές, χρυσή κοπέλα,
που και τ' όγκα, που και τρέλλα,
κι' ζηταε' σ' αυτά τά μέρη,
και' στή; δόξικς τό λημέρι;

Αλλάσε, μη σιωπήθι,
τί καλον έπιθυμεις;
Δέν μά' λές, έχει που πής
να δώσω με' κι' ήμεις;

Π. — Άλλα όμως σε παρακάτω, πές μας μήν εισ' έκεινι,
που είν καλον Αλωθόσιον εθθό στη Ρωμηοσύνη;
Κι' εν είσαι τούτη λέγε μας τί θέλεις δεσποινί;
σ' όλα σου τά προτάγματα δέν θ' άρνθή κατέτι.

Φ. — Γιά πές μας ποθεν έρχεσαι; γιά' πές μας που πήγαίνεις;
για' πές μας στο' Ρωμαίικο πύρε τώρα μπεινοβγαίνεις;

(Ή κόρη, που φωτοβολεί,
έπιχαρίτως όμιλει.)

Κόρ. — Έγώμ' έκειν ή κορσικ,
που την προσμένουν έλοι,
που την προσμένετε και σεις
οι ξυλινοι μαρλόι.

Έγώμ' έκεινι, που κρατώ τό δόρυ, την άσπίδα,
έγώμια κάλλος και δροσική,
και στη λευκή μου φαρσικιά
δέν όρσιπετε κηλίδα.

Έγώμια κόρη δροσικη,
και γίννικα και θαμια
μιας επαναστατικης
χωρίς τουφεκι κι' αμά.

Έγώ σε πάγως χεμωγιά,
έίμαι σαν άνθος λεμονιά,
έγώμια κόρη παναγως, λεπτή λεπτό μετάξι,
μη δρέξη και μη σταξή.

Έγώμ' έκεινι, που κρατώ
στους άνδρας τής αξίας.

Εγώ, εκείνη, που κι' ένός σου, Φίλοι μου φαλακροί
 πολλών φιλοδοξίας.

Εγώμαι, που τό κάλλος μου, πλάθει κάθε φρένα
 και πόθος υποβάλλει,
 Εγώ, εκείνη, που Έμνω κι' ήμπεύω, 'έν τή καθένα
 λαχάρια γιά τήν κάλην.

Εγώ, εκείνη, που καλώ
 νέους πληρξουσίους,
 και πώς άφ' όρκ γκαγκάλο
 άπόρους και πλουσίους.

Εγώμαι, που Έστρέλλακα πολλούς μέ τόνομά μου,
 κι' όί μέν κι' όί δε λιγόντοκι μέ τό γκαγκάλισμά μου.
 Εγώ, εκείνη, που κινώ λογής λογής συσάματα,
 και πηλακούν στό δίβάδα μου σάν διάκομένα λάφρια.

Εγώ, στό νέο ξαφνικό
 και στην καινούρια κρίσι,
 έβρω μπροστά στόν Κρητικό
 πολλούς γιά νά τούς χρίση.

Εγώμαι, σάν θαά πακθίνος, σάν γλαυκάκις κορυφαία,
 λάμπουσα σέ Παρθένους,
 κι' έρωτικό πρós άγώνος,
 και τόν Ράλλην τόν βάσινα.

Εγώμαι, που σε τριπόδας μαντιέω χρυσάλατους
 τα μέλλοντα του κρετόνος,
 Εγώμαι, που σπλονόγνι φαλακρόδερν τρόνθοι,
 και μέσ' σ' αύτή τού κρετόνος δομά σάν μιλολόγησι:
 άκράτητος και πάλιν
 ή, πρós νείαν πάλιν

Εγώ, εκείνη, που κι' ένός σου, Φίλοι μου φαλακροί
 φυσά τούτον τόν καιρόν
 πύρ τής κάλης Ιερών,
 που νομίζω πώς όί Γάλλοι τόνομάζουν σέ σακρί.

Βλέπετε 'ψηλά' στους τοίχους τόσα μούτρα κολλημένα;
 έκολληθήκαν γιά μένα.

Βλέπετε πληρξουσίους άνακρίτητο μελίσι
 ψάλλον κλητήρια;
 βλέπετε πληρξουσίους, που τούς έχουνε κολλήσει
 και σ' άφοδευτήρια;

Τούτος βλέπ' ύπερηφάνος μέ δύο μάτια γουρλωμένα,
 κι' άλλος φαίνεται πώς κλαίει,
 που νομίζεις πρós τού λέσι:
 δώσε ψήφο και σ' έμένα.

Τούτη βλέπετε σήν φάσησι,
 λέγ' πώς είναι σφώτη ράτσκι.
 Βλέπετε κι' αύτήν έλαι;
 λέγ' πώς είναι λατιή.

Όσκις τό κάθε καλύτερο σ' όσον Ρωμώλον τήν άρμιά,
 κι' όπου δ' ότε δύο κάλπικες και' στό μέσον έλλημά,
 έχει θάβρετε κι' έμένα τό κορίτσι τό σερνό
 κάθε κάλην ν' άνιμώ.

Όπου δ' ότε τώρα κάλπικες μέ ένκ σύμβολον άγαύρας,
 μενά θάρρους προχωρείς,
 και σ' αύτάς κι' έμέ θά βρήτε
 νά ζητώ χωρίς φανέρι νέους τής Διπλής σωτήρας.

Καί' στους Κορρούς έπιγά, κι' είδα τόν τσελεπή
καί τόν άριστοκράτη,
τόν Κόντε τόν Κορφατιά...
μ' έκύτταξε στό μάτι με μούρη ακυρωσπί.

Δέν είδα σάν κί πρώτα τριγύρω του κοπάδι...
μόνος χωρίς μιλάει
έσπιθε τήν έλξη
κι' έβγαξε τόσο λάδι.

Είδα και' στήν Αθήνα με τήν μετουμπλικά του
έκεινο τόν Ραλλάκι, κι' έγιε τήν νευρικά του.
Ξανθούλη μου, τι κόνει... στέκει συλλογισμένος...
νομίξω πώ' σέ τραει κάποιο κρυφά σαράκι...
νά πές εις τήν δουλειά σου, μου λέει θυμωμένος,
κι' έμεις νά μες άφρησι... αντίο Δημητράκη.

Είδα κι' άλλους άτυχαι,
είδα φίλους τόν κομίστων,
πουχουν βάζει τόνόμα των
σε πρωτόκολλ' άπογής.

Γιατί χύνωσις και' νάρκη; πώς δέν πέρνετε φωτιά;
πώς και τή δική σας μούτρα δέν τή βλέπω κολλημένα;
πλήν έκεινοι ζαρωμένοι με κτετασμέν' αυτιά
τά πρωτόκολλα μου δείχνουν και φωνάζουνι ώμενε!

"Αγκυρα κι' έβω κι' έκει κι' όλοι Βεντζελικοί.

Φ.— Άκουσε, λοιπόν, ταίρωτι,
τι μες λέ' η κόρη τούτη;
"Όθεν πρέπει, Περικλέτο, κάθε μούλα ν' άφρησι,
και νά τρέξει νά ψηρίσει
αύμιον τήν γαρυγιή,
για νά φουμάει τά βήθ'
κι' άπ' αυταίς τής νέας κάλπικι, κι' άν οι τών Έλληνων παιδες
πρός γαδόν και φωτηρίον
άπεφάσαν νά βγάλουν μερικαί κάλπικονέδικι
άπό τήν κυκλοφορίαν.

Πρέπει πάλιν τόν καθήκον τού πολιτέου νά πληρώσει,
Περικλέτο ρεμπασέρε,
και νά κτετακουν' ουρώσες
τόνα σου και τήλλο χέρι.
"Αγκυρα τόν σημετον τών νέων έκλογών,
άγκυρα σωτηρίας τούστων νεανιών.
"Αγκυρα σωτηρίας στό χέρι μες εδράκιμα...
άγκυρα σωτηρίας... σία παθιά, κι' άράσιαι.

Και τώρα σέ παρακαλώ ν' άφρησις, μιμογράφτη,
πολίτην προσφιλοτάτων, τόν Γιωργή τόν Φαρακτι,
που λόγια κουτουρού σπότη δέν κέρτεται και δέν έρφαται.

"Όμως άπαιτώ και θέλω
νά ψηρίσει και τόν Μπέλλο.

Π.— Ψηρίσάτω κι' ό Λουκάς μες, ό δημοφιλής Ουδαίος.

Φ.— Ρίξε και' στήν Αγκυρατά, που τόν έκτεμάς...

Π.— Βεδάσιος.

Φ.— Ψηρίστω, Περικλή, κι' Ηλιοπούλος ό Τυιος.

Π.— Και χωρίς νά μου τή πής τούτος θ' άφρησώ προθύμως.

Φ.— Ψηρίστω, Περικλέτο, κι' άγνωστοί μες και γνωστοί,
Π.— Θα ψηρίσω δίχως άλλε και τόν Μάνο τόν Κωστή.

Φ.— Περικλέτο μου μαριόλο,
ρίξε και' στόν Κυταριόλο.

Μην ξεχάεις παρακαλώ και τόν Κουτσπέταλο,
δωσε μία' στό καρφι κι' άλλη μία' στό πέταλο.

"Αλλ' όμως και τόν Άγγελο Σταυρόπουλο ν' άφρησις
χωρίς για τούτον παντελάκι νά φέρη άντιρρήσις.
Π.— Μή τής καινούριας έκλογής ό πόνος μες θα γιάνη.
Φ.— Και τόν Λαμπριδή ψηρίσε, τόν φίλο μες τόν Γιάννη,
όπου με τόν Άγωνα του γενναίως άγωνίζεται
κι' ύπερ τής Άνορθώσεως μοχθεί και βασανίζεται.

Μά ψηρίσε και μερικούς, πουνακι μεγάλο τ' άκι.

Π.— Θ' άφρησω και τόν Φακτιδών και τόν Μπισπιμιζάκι.

Φ.— Άγκυρας βρέ Περικλέτο, βρέπεις άπ' έδω κι' εκεί,
άγκυρα τόν συμβόλιόν των κι' έλα Βεντζελικοί.
Ψηρίσε τούς νέους άνδρας, ψηρίσε τα τή χροιά μου...
Ψηρίστε, κι' ό Σουρούλης, ό Προβουτοργός τής Σάμου,
νά τόν βγάλωμε νά δρώση
για τόν πέτραμα τού Κοπάσι.

Και τούς δημοσιογράφους, Περικλή, νά μην ξεχάσεις,
θέλωμεν πρό πάντων πέναις στός παρούσας περιστάσεις.
Δωσε ψήρο σέ καθένα τού Ζαπτείου Μερκλή,
δωσε και' στους Βεντζελίους,
μά και σ' άλλους, κι' έπί τούτους
δωσε και' στόν έκυτό σου και σ' έμένα, Περικλή.

Μές' στόν τούσων φιλοδόξων τήν άγρίαν καταγίδια
υποφύριον Άρκάδων κι' ένα Κηναδών είδα.
Μ' ευέλπεισι τόνόμα του, κι' έίμα πάντοτε τής γνώμης
πως έν τότε τόν μαγαλό Καπταλίον τής Ρώμης
δισέώ' ύπό Χινών εις ημεράς άπορράδας,
άλλά τούτο τών Ρωμηών θα σωθή με Χρητιάς.

Π.— Υπό τής κάλπικι τήν όπην καλόν υπολοκνάθει,
ήμως μαντάτο θλιβερό στήν άκοή μου φθάει
πως ό Σαργώρ άπίθανε, μια τής τέχνης χάρις...
πάει κι' ό γερο-Μπισσαντώ, πάει κι' ό Πετεινάρος.

Φ.— Σέ κάνει κάποιος νά γελασμάι τούτος ύποπερεί,
και τώρα Μοδερ άθρημωδει
τής κομωδίας τού παιδι
με στέφανε στό χέρι.

Και κωμωδίας κομωδίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.

"Ο Βασιλέας Ανήλικος, τού τού Πολέμου δράμα,
τό δοξάσθεν άπό σπηνής, και βραδευθεν στυμα
σ' αυτών τόν Αβερφερίον δραματικόν άγώνα...
τούτο θεάτρο κόσμημα και νόν και' στόν αιώνα.

"Αριστέϊδος Δασκαλάκης, δικηγόρος έν τούς πρώτους,
κι' όλος σφρησις, εύθυμία, κίνησης, δραστηριότης,
κατ' αυταίς ήραδωνισθή με κητέλα θελατικη,
με τόν Ναυλερη τήν κόρη, τήν πολύγαρη Κική,
Κι' έπυχηθη κι' ό Ρωμηός εις τόν ζήλουτό ζευγάρ.
πάντα γελοια και γαφαί, πάντα μέλιτος φεγγάσι.